

Připravte cestu Hospodinu! Panovník přichází s mocí. (Iz 40,3.10)

Píseň: 259 *Navštív nás, Kriste žádoucí*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za nový den, za neděli, za advent. Každý den je otevřením nové naděje, světlo přebírá vládu nad tmou. Probuzení a síla vstát není samozřejmostí. Nejen za to děkujeme.

Přicházíš, Pane Bože. Do světa, mezi lidi, k nám. Do našeho spěchu, radosti, plánování, vánočního chystání. Přicházíš do našeho neklidu a nemocí, strachu, nejistoty.

Přicházíš, doufáme, do našeho kostela, domova, do našeho města, do našich rodin i tam, kde jsme sami.

Chceme se ti otevřít, přijmout, nechat se překvapit, probudit.

Vítej... Amen.

Čtení: Joz 3,9-17 (Jordánský div)

Píseň: S 239 *Otevřete brány*

text: Mk 1,1-11

kázání:

Kam v tom dávném adventu šli? Ti lidé z celé judské krajiny a Jeruzaléma. V tom čase, než se na scéně (veřejně ve světě) objevil Ježíš. Tím je ta doba blízká našemu adventu, čekání na Ježíšův příchod. Četli jsme: *Lidé vycházeli na poušť k Janu Křtiteli, vyznávali své hříchy a dávali se pokrýt.*

Doba je nejistá, představy, že bude obnoveno židovské království, se hroutí. Lidé mají obavy z budoucnosti. To je situace, kdy mnozí vycházejí k Janu Křtiteli do pouště. Tuší nebo cítí potřebu změny a dochází jim, že když chtějí něco změnit, musí začít u sebe.

Jan Křtitel (i) ve své době působí jako podivín. Oblečen do velbloudích kůží, živí se kobylkami a medem. Hlásí se tak k prorocké tradici, podobně vypadal i jedl prorok Elijáš. A slova proroků také Jan Křtitel vyřizuje lidem, cituje starozákonního Malachiáše a Izajáše: *Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!* Lidé přicházejí na poušť. Hledají, chtějí se změnit. Chtějí odložit to, co je tíží, to staré, těžké, zbytečné. A tak vyznávají své hříchy. Příprava cesty Páně, příprava, aby nás to nové (třeba Vánoce) mohlo obohatit, oživit, vede přes to, že něco odložíme, opustíme, s něčím přestaneme, tomu novému uděláme místo. Po vyznání hříchů následuje křest, ponoření do vody, do Jordánu. Z vody vychází symbolicky člověk připravený, odhodlaný žít nově, snad lépe, připravený také něco nového přijmout. Přitom Jan Křtitel lidem říká, že za ním přichází někdo větší, kdo je bude křtit ještě jinak - Duchem svatým. Ten někdo větší (Ježíš) bude člověka k tomu novému, jinému uschopňovat, dávat sílu. Jan Křtitel umožňuje tu "první fázi" - pomáhá člověku odložit to staré. A slibuje, že přijde síla to prázdné (místo v člověku) naplnit novým obsahem, životem.

Jan Křtitel se někdy zobrazuje jako postava s výrazným dlouhým prstem ukazujícím k Ježíši. Jan je ukazatel. K něčemu vede, napomáhá, něco ohlašuje. Já nejsem ten hlavní, ten teprve přijde....

V úvodu bohoslužeb jsme připomněli letošní výročí vzniku ČCE, i proto se zamyslím teď nad církví: V něčem je církev takovým Janem Křtitellem. Volá, připravuje, ukazuje. Není důležitá sama o sobě, je důležitá tím, ke komu ukazuje. V církvi se také křtí, podobně jako křtil Jan v Jordánu. Martin Luther říkal, že "křtí a zároveň nekřtí". Vyjadřoval tím, že on jako člověk provádí nějaký úkon, který svůj smysl získává jen díky Bohu. Jan Křtitel, církev i každý člověk jako jednotlivec může být ukazatelem, pomocníkem, pomocí, ale to hlavní přijde z druhé strany, ze strany Boží. A když jsou člověk (např. Ef 1,4; 1Pt 1,16) i církev (Ef 5,27) v Bibli nazýváni dokonce svatými, jsou jimi proto a jedině tím, že odrážejí svatost Boží.

Davy lidí přicházejí za Janem do pouště a nechávají se křtit v Jordánu. Jordán je řeka symbolická. Přes Jordán se vraceli Izraelci z egyptského otroctví. Četli jsme kousek toho příběhu z

knihy Jozue. Jak nohy kněží vstoupily do řeky a proud vody se zastavil, aby lidé mohli projít na druhou stranu. Kněží, kteří vstoupili do Jordánu, nesli schránu smlouvy, truhlu, ve které bylo podle tradice uchováno desatero. Symbol, připomínka Boží přítomnosti mezi lidmi. Opět se zde popisuje nějaké dění, kde jsou aktivní lidé (Jozue, kněží, kteří nesou schránu, lidé přecházející na druhý břeh), ale to důležité, co se stane - že je zadržena voda, aby mohli přejít, je dílo Boží. Toto se děje na závěr celého putování z Egypta, takto vrcholí 40-tileté Boží provázení po poušti. To Hospodin pomohl lidem opustit otroctví a začít nově. Z otroctví vyvádí Bůh. Proto Jan Křtitel pomáhá lidem vyjít z otroctví hříchu právě u Jordánu.

Jan Křtitel, člověk, lidé, církev... naše snažení, připravování, chystání Vánoc... je důležité. Ale naštěstí to není to nejdůležitější, na tom to nestojí, tím to nekončí ani nevrcholí. V tom davu lidí, který přichází k Jordánu k Janu Křtiteli, je přítomen Ježíš. Podle podání v Markově evangeliu Jan Křtitel nemá problém Ježíše mezi mnoha dalšími pokřtít. (Jak je to třeba u Matouše.) Vypadá to, že si Ježíše ani nevšiml, že ho nepoznal. Je tam jedna prostá věta: *V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn.* (Mk 1,9) Až pak se objeví holubice a ozve hlas z nebe, ale zdá se, že to vidí a slyší jen Ježíš (a dovíme se to my, čtenáři). Nejdřív ale Ježíš mezi mnoha jinými vstoupí do vody. Spolu s ostatními - hříšníky, kteří se potřebují nechat umýt od toho špinavého.

Proč i Ježíš? Hned od začátku se tak ukazuje, jak moc chce být Ježíš s lidmi, obyčejnými, hříšnými, lidskými. Chce s nimi, s námi jít do stejné (špinavé) vody. To je Boží cesta k člověku. *Z lásky člověkem se stal* (se zpívá v jedné písni)... Je to naděje, že přichází i k nám, jednotlivcům, k církvi, do církve, do světa. Mnohdy nepoznán.

Počátek evangelia Ježíše Krista. Těmito slovy začíná Markovo vyprávění. V době první církve se slovem "evangelium" (tj. dobrá zpráva) rozuměla zpráva o Ježíšově zmrtvýchvstání. Evangelista Marek (evangelium Markovo bylo napsáno jako první) popíše, jak to začalo, tzn. co smrti a vzkříšení předcházelo. Nepíše se zde o Ježíšově narození, dětství, o Marii, Josefovi, pastýřích, mudrcích... Marek začne od Jana Křtitele a Ježíšova křtu. V davu lidí, možná nenápadně je u Jordánu přítomen Bůh, Bůh sestupující. Bůh přicházející k lidem, Bůh s lidmi. Když Ježíše ukřižují, pohanský setník v tom právě zemřelém pozná a vyzná: "Ten člověk byl opravdu Syn Boží." Žádná sláva, zázrak, nadpřirozené světlo... Ale obyčejný člověk mezi hříšníky u řeky, mezi dalšími ukřižovanými, mezi lidmi všelijak ztracenými, nemocnými, zabloudilými... mezi námi.

Ještě jednou k té církvi. Církev evangelická ve svém názvu odkazuje na to hlavní. Evangelium. Dobrou zprávu, že Bůh není někde daleko, ale přichází k nám. *Bůh už není v dálce, Kristus žije tady.* (zpívá se v jedné písni)

Pane Bože, přicházej, proměňuj, oživuj nás i svět kolem. Pomáhej rozpoznávat tě v lidech i běžných situacích. Pomoz nám věřit. Naplň nás i svět evangeliem, dobrou zprávou. Amen.

Píseň 274 *Vítej nám, hoste přemilý*

Ohlášky:

Píseň: 622 *Zůstaň s námi*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Píseň: 419 *Mocný Bože, při Kristovu*

Poslání: Potěšte, potěšte můj lid, praví váš Bůh. Připravte cestu Hospodinu. (Iz 40,1.3)

Požehnání

Bůh vás požehnej nepohodlím ve snadných odpovědích, polopravdách a povrchních vztazích, abyste mohli žít na hlubině svého srdce.

Bůh vás požehnej hněvem nad nespravedlností, útlakem a vykořistováním lidí, abyste mohli pracovat pro spravedlnost, svobodu a pokoj.

Bůh vás požehnej slzami prolitymi pro ty, kdo trpí bolestí, odmítáním, hladověním a válkou, abyste mohli natáhnout ruce k jejich útěše a jejich bolest změnit v radost.

Bůh vás požehnej dostatkem bláznovství, abyste měli odvahu být ve světě jiní a dělat věci, o kterých ostatní říkají, že udělat nejdou.

A požehnání Boha Otce, Syna i Ducha svatého zůstávej na vás a ve vší vaší lásce a modlitbách pro tento den i navěky.

františkánské požehnání

Milost našeho Pána Ježíše Krista a lásky Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2 Kor 13,13)

Neměj strach a neděs se, nebot' Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. (Joz 1,9)

A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)

Píseň: 697 *Moc předivná*